ANUL I. No. 3. UN EXEMPLAR 5 Lei Martie 1935

REVISTA MEA

Revistă literară critică şi de cultură generală

ADMINISTRAŢIA pt. BUCUREŞTI:

Dl S. B. Enache este administrator la „Revista Mea", pentru Capitală şi orice informaţii administrative, precum şi achitări de abonamente se fac prin Dsa. Str. Popescu 21 Bucureşti III.

APARE LUNAR
Anul I. No. 3. – Martie 1935

Director şi Redactor resp.: *MARTA D. RADULESCU*
Cluj, Str. Mico No. 7.

Abonament: 60 Lei anual
Autorităţi: 100 Lei anual
In străinătate dublu

ISRAEL LA REDACŢIE

Evreii ne expropriază (urmare) zi cu zi, în toate domeniile

— Domnule Profesor, aţi afirmat că, în România mare, încep să dicteze evreii, iată o afirmaţie deja mai instigatoare ca ale Dlor Cuza, Goga şi Vaida. Ziceţi că veniţi cu probe. Ce probe? Cum dictăm aşa noi evreii, într'un stat democratic şi parlamentar, în care n'avem nici măcar o reprezentanţă proporţională, în parlament şi în guvern?

— Vreţi să începem cu viaţa economică, adică aceea care este temeiul activităţii de orice soiu, într'un stat? Poftim:

Este sau nu adevărat că, în Maramureş ne-aţi expropriat aproape cu totul, reducând la iobăgie elementul românesc? Că în Moldova şi Bucovina exproprierea economică, la oraşe, este aproape integrală?

— Cum expropriere? Adică pântru ce integrală? Am făcut noi legi de expropriere integrală?

— Nu era nevoie: aţi pus, pe încetul mâna pe toate întreprinderile rentabile ale economiei, sugând treptat bogăţiile şi veniturile ţării prin profituri comerciale, industriale şi prin camătă. Exact precum aţi procedat în Maramureş. Azi în ţara românească, peste 75% din tot capitalul colectiv al marilor întreprinderi, aparţine evreilor.

Finanţa e în întregime în mâna evreilor.

— Mai ales aparatul financiar este aproape în întregime în mâna evreilor...

— Iată, aici v'am surprins cu o evidentă inexactitate, întrerupe brusc d. Levy-Staretul. Adică Banca Albina, Banca Românească, Banca Chrisovelloni şi înainte de toate Banca Naţională, care pe toate le domină şi le controlează, sunt evreieşti? Vedeţi deja cum generalizaţi!...

— Aşi putea, cu talmudică ironie, să-ţi ripostez, după obiceiul Dv. tot cu o întrebare: mai cunoaşteţi încă multe bănci relativ româneşti, ca cele de mai sus? Prefer însă să-ţi răspund direct la întrebare:

Azi toate băncile şi Banca Naţională în primul rând sunt sub atârnarea strânsă a băncilor streine în special evreo-franceze.

Această dependenţă este atât de înaintată, încât ea nu mai este suverană în propria-i administraţie, iar finanţa streină ne trimite controlori care se amestecă până şi în gestiunea finanţelor statului „independent" românesc. Şi această finanţă care dictează astfel tuturor instituţiilor financiare româneşti — este evreiască.

— De unde ştiţi? Cum puteţi afirma aşa ceva?

Numele evreilor din marea finanţă franceză care dictează în finanţa românească.

— Doriţi precizări? La dispoziţie: Să începem cu cei mai tare din cei cinci stăpânitori ai economiei, politicei şi finanţei franceze: Horace Finaly, evreu ungur naturalizat francez acum treizeci de ani, unul din şefii Bnei-Brit-ului internaţional. Apoi Lazard dela banca cu acelaş nume, Fraţii de Wendel — evrei alsaciani — „Baronul" Brincard şi E. Schneider, trei din ei sunt din organizaţia centrală a Bnei-brit-ului.

Republicile lui Gog de Papini.

— Dar ce-are face Bnei-brit-ul, care eu nu ştiu ce-i aia şi o convenţie financiară pe care nişte bănci au încheiat-o cu guvernul naţional ţărănesc şi pe care Parlamentul românesc a sancţionat-o?

Şi cum poate adică o bancă să facă altceva decât operaţii financiare? Ce treabă au ei acolo în politică la noi? Credeţi că de-aia le arde lor? Evreul face negoţ de bani. Ce vrei să facă adică? Ce? E vinovat el, dacă el se pricepe mai bine decât alţii? Şi dacă trimet aşa pe Dl Rist ori Auboin, crezi că o fac de alta decât ca să nu-şi piardă banul? Şi ce, n'au dreptate?

Dar de aci până să dicteze... Cum să dicteze, mă rog? Ce? Ei sunt Parlament? Ce? Ei sunt Guvern?

— Deocamdată nu. Citeşte însă giuma, destul de serioasă, a lui Giovanni Papini, din Gog, o ştii?

— Nu...

— O vei avea în numărul de azi. Rolul guvernului „dela Hacienda" i-au avut naţional ţărăniştii: D-nii Madgearu şi Popovici.

— Aşa o glumă a unui literat mi se pare o slabă argumentare, — să nu vă supăraţi! — o argumentare, neserioasă...

— Vrei un răspuns mai serios? Iată-l: Cel puţin 80 la sută din societăţile noastre pe acţiuni — întreprinderi comerciale, industriale, financiare — sunt sub stăpânirea capitalului evreiesc.

— Şi de unde ştiţi că sunt tocmai 80 la sută?

Modul cum finanţa evreiască influenţează asupra politicei.

Dacă vrei, peste 90% din capitalul societăţilor mari, pe acţiuni, este în mâna evreilor. Şi acum, care conducător de partid, mare sau mic, care şef de grupare, care politician mai proeminent nu face parte măcar dintr'un consiliu de administraţie? Care dintre oamenii politici nu are sau datorii la jidani, nu-şi trage cea mai mare parte a veniturilor din afaceri cu evreii, care dintre ei nu are nevoie în propagandă şi în presă cel puţin, de sprijinul lor, de votul lor, şi al celor ce ţin cu ei sau atârnă de ei? N'ai văzut cum, ca la un ordin, toţi membrii de afaceri ai Partidului naţ-ţaranesc s'au repezit la Dl Vaida-voevod când a ridicat chestia evreiască, punând-o pe terenul economic, adică acolo unde e vizibilă?

Şi l'au atacat chiar acum, când este faţiş vorba de un interes naţional evident şi suprem!

Dar când e vorba de o legiferare economică sau financiară, în favorul evreilor?

Avem aci explicaţia dece toate legile de protecţie ale naţiunii majoritare nu se aplică.

Să trecem deci şi la negustoria literară.

— Dv. ne târâţi în discuţie pe terenul economic şi noi am venit aci pentru o chestiune literară, intervine Vlad Ţepeş.

— Nu-i de mirare. Şi literatura intră în planul evreiesc de expropriere a naţiunii majoritare, de iobăgire sistematică a românimei.

— Poftim! Dar ce-are face literatura cu finanţă evreiască?

— Nu ştii? Dar cine a cumpărat acţiunile Adevărului, având pe dd. Pauker şi Graur ca interpuşi? Cine altul decât capitalul evreiesc necunoscut, prin banca evreiască Blank?

— Dar d. Aristide Blank era aşa un om iubitor de cultură, care a făcut şi o altă casă de editură: „Cultura Naţională".

— Vezi bine! Ca să facă acolo, mai cu perdea, fără să se bage de seamă că e oficină evreiască, ceeace, în urma falimentului Blank, face acum Adeverul cu d. Pauker. Ai adus Dta singur argument că nu e vorba la Adeverul numai de o chestie de tarabă, ci de planul pe care îl demascăm noi.

— Zic zău că vedeţi fantome.

— Credeţi că am să discut cu Dv. talmudiştii asupra intenţiunilor unora şi altora? Nu. Voi stabili un imperativ, pe care va trebui să-i recunoaşteţi, vrând nevrând şi apoi pe baza lui vom discuta.

Imperativul culturii naţionale.

Iată acest imperativ: educatorii unei naţiuni trebuie să reprezinte elita etică şi intelectuală A NAŢIUNII INSĂŞI. Streinii nu trebuie să aibă nici un rol important în acţiunea educatoare şi mai cu seamă să influenţeze cultura în direcţia care le convine.

Naţiunea care nesocoteşte acest imperativ e ursită pieirii. De aceea tratatele au garantat acest drept până şi minorităţilor etnice.

— Şi ce? Dnii Aristide Blank şi Pauker vreau să se facă profesăr?

Evreii dela Bneibrit rectorii clandestini ai celor mai puternice instituţii de cultură naţională.

— Nu. Vor să devină mult mai mult: „Fildermanii" Bnei-brit-ului tind să devină rectorii obscuri ai celor mai însemnate organe de cultură ale naţiunii româneşti, pentru ca să formeze ei sufletul românesc, influenţându-i în direcţia care le convine din clasele primare, până la adânci bătrâneţi.

— Aşa să trăesc eu dacă înţeleg ceva.

— Nu? Ei bine, vă rog să mă contraziceţi acolo unde exagerez. Unul din cele mai însemnate organe de instruire şi cultură, instrumentul de permanentă creare de opinii şi sentimente în mulţimi este PRESA, în special cotidianul de mare tiraj. Acţiunea lui e mai puternică şi mai eficace decât a şcoalei oficiale, căci presa lucrează simultan asupra tuturor vârstelor, straturilor sociale şi în fiecare zi, activând conştient într'un scop determinat.

Ori azi totalitatea presei de mare tiraj este, sau faţiş evreiască, sau controlată şi dirijată de evrei.

Cele trei istorice figuri izbucnirâ în râs. Apoi ochii, gura şi întreaga figură a dlui Ernest Vladimirescu, la umbra nasului, devenit el însuşi un imens semn de întrebare obraznică, se întoarce spre profesor.

— Aveţi curajul să scriţi şi să iscăliţi aşa o afirmaţie?

— Ba încă s'o şi demonstrez. Că Adeverul, Dimineaţa, Lupta, Cuvântul Liber, Adeverul Literar, Realitatea Ilustrată, Magazinul, Radiofonia, etc. sunt ale Adeverului şi sunt evreieşti, cred că nu-mi veţi contesta.

— Dar de ce să nu contestăm? Dar Adeverul, Dimineaţa şi Cuvântul Liber sunt numai editate de Adevărul. Directorul lor este un român neaoş: Dl Tudor Teodorescu Braniştе, dela Piteşti.

— Face parte din tactica de camuflaj. Bieţi „şabeş-goimi", nefericiţi salariaţi inconştienţi ai Bnei-britului...

— Dar mă rog ei scriu ce vor acolo şi colaborează deja cei mai mari scriitori ca...

— Scriu ce vor? Nu zău? Aveţi curajul să afirmaţi aşa ceva aici, în redacţia Revistei Mele? In faţa Martei Rădulescu, căreia proprietară de carte, nu editată din graţia Dv., i-aţi cenzurat până şi cuvintele care amintea de evrei*). Când ştim cu toţii acesta, când, ca oameni de meserie ce sunteţi, aveţi cunoştinţa exactă a ielului cum se petrec lucrurile, mai aveţi curajul să susţineţi că un salariat al unei edituri evreieşti, într'o gazetă care e proprietatea Dv, poate scrie ceva care să nu fie pe linia intereselor evreieşti?

Ca, acolo unde sunteţi proprietari ai capitalului şi plătitori de salarii, mai poate fi „cuvânt liber, „ adevăr şi „realitate" alta decât cea evreiască"?

Se poate să ne credeţi chiar atât de naivi?

— Iacă să treacă dela noi şi încă nu rămâne mai puţin o aşa exagerare că toată presa de mare tiraj este sub influenţă evreiască. Ce? Toate ziarele se scot la editura Adeverul?

Mai există ziare de mare tiraj care să fi rămas independente? Cazul Universului.

— Câte ziare de mare tiraj mai avem noi? Două: UNIVERSUL şi CURENTUL. Ei bine, să facem relativ la primul, o constatare, pe care o poate verifica oricine: niciodată, dar absolut niciodată, în ultimii ani, Universul n'a lovit în interesele marii finanţe evreieşti, n'a pus net şi cinstit degetul pe marile răni ale ţării.

— Şi vreţi să ziceţi adică?...

— Atât: că Universul este o societate anonimă şi că nu ştim în mâinile cui se află majoritatea acţiunilor sale, Ceeace ştim este atitudinea sa în anumite chestiuni esenţiale... Şi atât e suficent pentru ca să ne permită să tragem concluziile indiscutabile, cu privire la detentorii acţiunilor Universului şi la cei cari, prin urmare, dictează din umbră linia mare a marelui cotidian.

Şi Curentul.

— Şi Curentul?

— Ştim cine conduce Curentul, cum se vinde şi ce mobiluri are. Ce se ştie şi se vede e prea clar, ca să mai pierdem vremea să ergotăm.

De ce marile cotidiane sunt la discreţia finanţei evreieşti.

Să rezumăm, căci abia atunci rezultatul discuţiunilor noastre capătă limpezime şi evidenţă deplină.

Un mare cotidian, în organizaţia de azi, costă prea mult ca să se poată întreţine din tiraj. El se susţine sau cu subvenţii dela Guvern şi din alte fonduri inavuabile, sau — în cazul cel mai bun — din publicitate. Dar singura publicitate rentabilă, e aceea a marilor întreprinderi cari sunt, mai toate, evreieşti.

O directivă sinceră şi cinstită, o tratare a problemelor care lovesc în interesele evreimii, are drept efect secarea imediată a izvoarelor financiare din care se întreţine gazeta. De aceea la aceste ziare mari, anumite chestiuni sunt şi rămân „tabu"... chiar când nu există cenzură. „Tabu" sunt toate chestiunile pe care le interzice Bnei-brit- ul.

Şi pentru ca poporul să nu simtă că i se face de evrei educaţie evreiască...

— Ei domnilor, dictează sau nu conducătorii naţionalismului evreiesc, dusman nouă, în presa „naţională" românească?

Şi pentru ca poporul să nu simtă că i se face educaţia zilnică pe linia intereselor evreieşti, articolele dictate de oculta semită le iscălesc şabeş-goimi autentice ori neaoşe, ba chiar isto-

(Continuare în pag. II.)

*) Vezi No. 1 din Revista Mea.

Intru mândra lor pomenire

Pentru sărbătorirea lui Horia, Cloşca şi Crişan

„Trei păstori se întâlnirâ,
„Trei viteji se sfătuirâ
„Floarea ramului,
„Fala neamului...
(Colinda timpului).

Neamul stăpânilor ajunsese rob pe moşia lui strămoşească, pentrucă mai toţi ai lui fuseseră omenoşi şi buni, pentrucă priviseră cu suflet de frate la streinii pribegi, pentrucă în sufletul lor, creştini de veacuri, nu putea dăinui omătul otrăvit al urii, ci fulguiala lui se topea de inimele calde, cum zăpada pe obrazul rumen al voinicului.

De aceea i-au robit veneticii şi de aceea împilarea lor s'a făcut cu vremea tot mai haină.

In veacuri de obidă, în neamul care pe încetul fusese tot mai îngenunchiat, adormea tot mai mult conştiinţa domneştilor lui drepturi şi tot mai rar pâlpâia mândra lor amintire în fiii lui.

Ci când era amarul mai cruut, se aprinse focul sfânt, viu şi plin de lumină, într'un fecior cu suflet domnesc. Plin de dreptatea neamului lui, s'a dus la drăguţul de împărat să i-o ceară, ori să capete deslegare să şi-o ia singur.

Limpede ca ziua era dreptatea, cum fără margini era împilarea. Astfel carte i-a dat lui împăratul,

Trei feciori se întâlnirâ
Trei viteji se sfătuirâ

şi neamul stăpânitorilor robiţi a tresărit din adormirea rezemnării, cerându-şi cu glas tare dreptatea. Iar când împilătorii n'au vrut să i-o dea, a pornit să şi-o ia, precum scria în cartea împărătească şi neştearsa, vecinica scriptură a dreptăţii adevărate.

Ci cotropitorul strein avea şi astăzi şi ură — puternica otravă a urii, streină domneştilor vlăstare. — Dar cu toată oastea şi puterea urii duşmanului, ai noştri au cunoscut dintru început biruinţa şi a lor ar fi fost încă de pe atunci, deplină, dacă şi fruntaşii cărturari şi ierarhii neamului ar fi fost alături de ai lor, însă ei nu şi-au înţeles vitejii, o învăţătură streină le stricase mintile şi inimile, iar cu frimituri din roadele împilării neamului lor, îi momiseră şi le cumpărase sufletele duşmanii.... iar pe unul din tovarăşii celor trei viteji l'au cumpărat cu treizeci de arginţi.

Ca Iuda — ruşinea celor douăsprezece ucenici, — spurcatul a fost ruşinea unui neam întreg.

Iertă l Dumnezeu, precum uitate rămână şi în vecii vecilor fără pomenire, numele fruntaşilor români cari nu şi-au înţeles nici datoria sângelui lor domnesc, nici chemarea vitejilor lui...

In locul dreptăţii, cei trei au cunoscut mucenicia:

Trei feciori ni se jertfirâ,
Trei păstori pe roţi muriră,
Floarea ramului,
Fala neamului...

Dar jertfa lor a rodit înmiit: fiecare pic de sânge, fiecare lacrimă a picurat în suflete de iobagi sămânţa conştiinţei de stăpâni năpăstuiţi în ţara lor, şi din ea creşcură dorul şi credinţa în dreptatea ce avea să vie. Din trei jertfe s'au aprins flacări nestinse de înmiite avânturi de jertfă... acum şi pururea.

Sfântă jertfă, adamantină temelie a vieţii neamului nostru mereu în primejdie a fi robit de streini, cumineca-ne sufletele, ţine-ne trează conştiinţa cu amintirea vie a eroilor noştri, să tresărim într'una de durerea ofeliloare a colindei de atunci...

Trei feciori ni se jertfirâ,
Trei păstori pe roţi pieriră...
Floarea ramului,
Fala neamului...

Marta D. Rădulescu.

Francmasoneria națională și francmasoneria iudaică în fața tribunalului suprem

MOTTO:

Jur să spun adevărul și numai adevărul. Așa să-mi ajute Dumnezeu!

— (formula sacramentală).

Persoanele:

Minos. Judecător.

Dracon. Acuzatorul public.

Angell. Advocat creștin, al francmasoneriei.

Moses Talăs. Advocatul francmasoneriei evreiești.

Euriales. Expert dezignat de tribunal.

Minos. Acuzarea are cuvântul. Să conchidă.

Dracon. Tribunalul a văzut din cărțile pe care i le-am prezentat și anume din scrierile Abatelui Barruel, ale lui Leo Taxil și din scrierile Domnilor profesori universitari români Cătuneanu și A. C. Cuza ce este francmasoneria:

O asociație secretă, internațională, condusă de un consiliu suprem necunoscut format exclusiv din evrei, societatea ale cărei scopuri adevărate sunt: desființarea și batjocorirea religiei creștine și negarea lui Dumnezeu; dezorganizarea statelor, anarhizarea popoarelor și răsturnarea tuturor tronurilor, pentru a realiza mai întâi revoluția bolșevică și apoi domnia lui Israel pe pământ.

Am zis.

Minos. — Advocatul Angell are cuvântul.

Angell. — Onorat tribunal, eu reprezint aici pe clienta mea, francmasoneria creștină de toate riturile...

Dracon. — (Ironic). Francmasonerie creștină? Există?

Angell. — In această privință nici nu mai încape îndoială: Instituția francmasoneriei creștine engleze, americane, germane, franceze, etc., e o continuare directă a corporațiilor cu același nume care, în evul mediu, au contstruit bisericile și celelalte monumente gotice mai importante de pe continent. Sub forma ei actuală a fost reorganizată definitiv în 1717 la Londra, de *doi preoți* protestanți anglicani: Rev, Dr. Desaguliers, membru al Soc. Regale și de Rev. Dr. Anderson, care a redactat constituția, legile și principiile francmasonice în vigoare și azi, aproape neschimbate de 220 de ani.

Dracon. — Și ce dovedește aceasta?

Angell. — Dovedește destul dacă ținem socoteala că în Anglia peste 70% din preoțime, în Statele Unite nu mult mai puțini, fac parte din francmasonerie.

Dacă la aceasta adăogăm că preoții englezi care nu fac parte din francmasonerie, nu acuză pe colegii lor de impietate, ajungem fatal la concluzia următoare pe care o supun onor. tribunal. Din două una: ori acuzăm întreaga populație anglosaxonă de a fi atee și dușmana religiei creștine de douăsute de ani și mai bine, sau acuzația e neîntemeiată.

Minos. Expert Euriales, este exact?

Euriales. Exact. Legațiile engleze, americane, suedeze, daneze o pot confirma.

Minos. Asupra exactității faptului, tribunalul e lămurit. Își rezervă pentru mai târziu alte puncte, pe care le va ridica acuzatorul public. Continuați. Treceți la celelalte capete de acuzare.

Angell. — Onorat tribunal, toate celelalte acuzări le voi lăsa la aprecierea tribunalului, imediat ce voi prezenta următoarele fapte și documente.

De două sute de ani și mai bine, Francmasoneria engleză, care e patroana morală a mai tuturor celorlalte Francmasonerii naționale, este condusă de membrii Casei Regale engleze: Marii Maeștri și principalii demnitari superiori aparțin familiei regale. Aceasta de 200 de ani, în mod oficial și efectiv. Onor. tribunal are aci fotografiile autentice ale actualilor conducători ai Francmasoneriei engleze: fratele actualului Rege e Mareie Maestru și Prințul Moștemtor unul din marii demnitari. In Suedia, de asemenea, din tată în fiu Regii Suediei au fost Șefii supremi ai Francmasoneriei suedeze. Ei au ales și au numit pe marii demnitari. La fel și în Danemarca.

Minos. Expert Euriales, pronunțați-vă.

Euriales. Exact. Legațiunile regale respective o pot confirma de altfel oricând.

Angell (Inclinându-se). Și acum, onorat tribunal, vă rog să reflectați dacă e cu putință ca Suveranii luminați ai unor țări atât de înaintate și civilizate, să patroneze și conducă „instituții *internaționale*, care să urmărească batjocorirea religiei de stat, dezorganizarea statelor și anarhizarea lor, cu scopul de a răsturna tronurile și ordinea existentă, pentru a aduce domnia lui Israel"; dacă e posibil ca Regii și membrii Familiilor regale să primească ordine în acest sens sau în orice alt sens dela „un consiliu suprem necunoscut", fie el format din evrei, fie de alții?

Dacă adaogăm la aceasta că și alte state tolerează, prin lege, activitatea și desvoltarea francmasoneriilor naționale și le protejază, noi trebuie să tragem concluzia: ori că toate guvernele și regii sunt trădători și vor propria lor pieire și răsturnare, vor robia lui Israel, sau că acele cărți și documente, în cea mai mare parte anonimă sau de autori de o sinceritate dubioasă, au la temeiul lor cel puțin informații greșite.

Euriales. — Taxil era un farseur și un excroc de geniu, care, după ce a strâns bune parale, și-a mărturisit în public farsa lui uriașe, făcând să râdă Europa întreagă pe socoteala credulilor.

Dracon. Îmi permit a atrage atât dlui Advocat Angell, cât și dlui Expert Euriales, atențiunea asupra faptului că Sanctitățile lor Papii dela Roma au dat în cursul anilor mai multe enciclice, interzicând drept credincioșilor *catolici* practicarea Francmasoneriei. Îi rog deci să ia seama la expresiuni.

Angell. 93 la sută din toți francmasonii din lume aparțin bisericei anglicane și protestante, iar instituția este fundată și frecventată de preoții protestanți. Cunoscând intoleranța papală, atitudinea Inaltului Prelat este explicabilă. Cred că și onor. expert îmi va da dreptate.

Euriales. — In mare parte interpretarea e justă. In rezumat sunt de acord, pe temeiul datelor, de o exactitate incontestabilă pe care le posedam, că Francmasoneriile creștine sunt naționale, nu formează organizații internaționale unitare. Nu numai că nu au de primit ordine din afara granițelor, dar în genere chiar în interiorul diferitelor țări sunt fragmentate în rituri și organizații deosebite și adeseori în lupta dusă de acerbă. Cazul Francmasoneriei românești e tipic. Putem afirma că nu este o organizație nici serioasă nici conerentă, nici cătuși de puțin puternică.

Dracon. O întrebare, Domnule expert: nu predomină evreii în Francmasonerie?

Euriales. Nici numeric, nici în funcțiuni de conducere...,

Dracon. Afirmați aceasta sub prestare de jurământ?

Euriales. Da.

Moses Talăs. Cer cuvântul.

Minos. Pe cine reprezentați?

Moses Talăs. Pi evreii francmasoni.

Minos. Din România?

Moses Talăs. Di piste tot globul.

Dracon. Așa? Îmi pare bine.

Minos. Aveți cuvântul.

Moses Talăs. Onoratul tribunal a putut deja constata că tot ce se spune despre Francmasonerie și poporul lui Israel este așa o invenție și o minciună cum nu se poate, spusă de dușmanii huligani și obscurantiști, care au un teribil necaz pe poporul ales. Rog deci pe Domnul Judecător Minos să dea așa o sentință ca să înfiereze pe calomniatori și să reabiliteze Francmasoneria care este o înfrățire a omenirii, păntru pacea tuturor.

Minos. Vă rog să nu vă grăbiți și mai ales să nu ne dictați Dv. sentința. De Francmasoneria evreiască încă n'am ajuns să ne ocupăm.

Moses Talăs. Vă rog. Domnul Judecător, ce să mai discutăm și despre Francmasoneria evreie? Ea este așa o francmasonerie națională ca toate celelalte. **Iaca să vă aduc deja dovadă nouă despre**

Politica și literatura

Atitudinea noastră față de d. Vaida

Pe noi, ca revistă literară, politica ar trebui să nu ne preocupe, însă amestecul evreilor în literatură, *cu scopuri politice evreiești* și anume cu scopul precis dovedit de a ne ucapara și denatura literatura națională, pentru a submina și pe această cale naționalitatea noastră, pe care conducătorii lor caută s'o îngenunchie și s'o distrugă, ne-a silit să rupem această tradiție — foarte salutară în timpuri normale — și să dăm revistei noastre și un caracter politic-literar.

Noi credem că, întâlnind pe terenul mișcării literaturi un astfel de amestec primejdios al politicii evreiești, orice organ literar românesc care se respectă, care e condus de oameni care simt românește și sunt în stare să înțeleagă ce imense valori culturale și naționale sunt în joc, *nu poate să nu ia atitudine.* Nu poate să nu răspundă cu aceiași măsură fără să trădeze supremele interese ale literaturii naționale de acum și din viitor. Cine n'o **face este sau orb, sau sufletește** strein de neamul lui, sau vândut.

Să alegă.

Se sună azi de unul dintre fruntașii literaturii și de unul dintre cei mai cunoscuți și mai puțin intinați fruntași politici ai țării, mobilizarea unui întreg neam, în fața cutropirii dușmanului camuflat, care a și pus mâna pe principalele poziții — chei, pretutindeni, chiar și în literatură.

Și la sunetul goarnei acesteia nimeni să nu reacționeze în lumea literaturii? Când, la ce mare răscruce istorică, literatura națională a unui popor viu a fost și a rămas streină de sentimentele neamului ei?

Astfel se explică de ce acțiunea Dlui Vaida, de și politică, ne interesează [illegible] într'o revistă de literatură.

Dl Vaida nu e prietenul nostru [illegible] tră.

De aceea viziunea noastră cu privire [illegible] nea Dsale, nefiind turburată nici de [illegible] dere aprioristică, nici de interese [illegible] politice, nici de o simpatie personală, [illegible] o acuitate pe care de obicei nu [illegible] riva istorică o poate da.

In aceste condițiuni, putem spune [illegible] nătate că atribuim acțiunii Dsale [illegible] o importanță și repercursiuni pe care [illegible] bănuit la început și pe care probabil [illegible] acum încă nu le vede în adevărata [illegible] ploare.

„Numerus valachicus"

(Analiza unui fenomen)

O lozincă nici măcar nouă, dacă [illegible] ce privește adjectivul, original și cu [illegible]

Dar sub forme puțin deosebite [illegible] biectiv limitat fusese lozinca tinere[illegible] versitar în cei cincisprezece ani [illegible] fusese — strâmt și naiv pusă — [illegible] tale ai trepidantului agitator [illegible] Iași. Sunase și se stinsese de atâta [illegible] răsunet în masele mari, dincolo de [illegible] Universităților.

A reluat-o acum doi ani, cu un [illegible] bil talent oratoric și cu îndoitul [illegible] cel mai mare poet național[illegible] partid ideu, cu reale șanse de a fi [illegible] putere. Dar succesul a fost sub aștept[illegible] repede localizat. Apele politicei țării [illegible] învolburat o clipă măcar, în mod mai [illegible] sionant.

Cel din urmă a venit Dl Vaida, [illegible] dânsa. Iaca cunoașteți pe dușmanul nostru cel mai teribil, Dl A. C. Cuza di pi Ieși. Să spună Domnu Euriales, care este așa un expert de știe tot, dacă Dl A. C. Cuza, care a asmuțit absolut toată lumea la progrom împotriva noastră și a francmasoneriei, n'a zis când a fost la loja di pi Ieși că-și retractează toate acuzațiile și că regretă că, din motive politice nu poate renunța la un motiv de agitație ca acesta, dar lasă pe fiul său să se facă francmason. Dacă și Dl Cuza o spune, ce mai puteți Dv să mai ziceți acum?

Minos. Expert Euriales, sunt adevărate afirmațiile privitoare la Dl A. C. Cuza?

Euriales. Da.

Moses Talăs. Cred că acum chestiunea fiind pe deplin dovedită, onor. tribunalul se poate deja pronunța fără întârziere.

Dracon. Am de pus o importantă întrebare dlui expert: Dv. susțineți ca și advocații Francmasoneriei, că fiecare țară are o Francmasonerie autonomă a ei, națională, care nu depinde de ordinele unei asociații internaționale evreiești?

Euriales. E adevărat și nu e adevărat.

Minos (sever) Dle expert, luați seama: un lucru nu poate să fie totdeodată și fals și adevărat.

Euriales: Și totuși așa este: toate francmasoneriile naționale sunt independente, autonome și *doresc să servească în primul rând națiunea lor. Există însă o Francmasonerie națională, foarte strict și exclusivist națională și cu deosebire unitară și totuși internațională, la ordinul unui suprem consiliu evreiesc, ținând la un program care nu e departe de cel susținut de onoratul acuzator public.*

Minos. Aci trebuie să fie o contradicție. Nu înțeleg.

Euriales. Onorat tribunal, e totuși simplu:

Există o națiune unitară și solidară prin rasă și religie, de o unitate cum nu e alta pe pământ și care e totuși *internațională*, căci e fără țară și formează o minoritate activă și conștientă de sine și de scopurile ei, în toate țările lumii. Această națiune cu interese și structură internațională e cea evreiască. Un spirit mesianic sui generis și o ură milenară împotriva creștinilor o caracterizează.

Minos. Înțeleg. Și există o Francmasonerie națională evreiască și totuși internațională.

Euriales. Exact. Și această Francmasonerie se deosebește și prin acest caracter și prin altele, de toate celelalte Francmasonerii creștine.

Minos. Este așa Domnule Moses Talăs?

Moses Talăs. Da di ci mă rog să fie adevărat? Ați văzut deja ce este o francmasonerie... Și Dl A. C. Cuza a spus-o că e foarte bună. Și francmasoneria evreiască este așa o francmasonerie ca toate celelalte. Adică de ce evreii să nu aibă și ei, deja o instituție a lor? N'au drepturi cetățenești egale, recunoscute de tratate în toată lumea civilizată? Poate Dl Euriale să spună cu jurământ așa ceva rău de Francmasoneria noastră? Știe el ceva?

Euriales. Onorat tribunal, o primă deosebire fundamentală există și veți judeca singuri însemnătatea ei: Dl Angell a spus **și e purul adevăr că imensa majoritate a** marilor francmasonerii primește [illegible] notabil — uneori considerabil — [illegible] de evrei în sânul ei, până la grade [illegible] de înalte. *In schimb lojile naționale [illegible] reiești sunt, ca să zicem așa absolut [illegible] șer".*

Spre deosebire de imensa majoritate [illegible] lojilor francmasonice creștine tolerează [illegible] și neexclusiviste, lojile naționale [illegible] iești sunt strict și fără excepție [illegible] viste: *nici un creștin nu pătrunde [illegible]*

Așa dar un prim caracter cu totul [illegible] **niu și semnificativ:** Evreii din lojile [illegible] **iești pătrund destul** de numeroși în [illegible] Francmasonice creștine, însă nici un [illegible] tin nu poate pătrunde în vreo lojă [illegible] iască.

Dracon. Un prin punct foarte interesant. Tribunalul vă cere, Domnule expert să continuați a ne lumina.

Euriales. Onorat tribunal, [illegible] tot ce se petrece în lojile francmasonice propriu zise, despre constituție, [illegible] structură, istoric, numele membrilor conducătorii și sediul, până și despre [illegible] zisele semne secrete și simboluri se [illegible] totul, din mii de cărți și gazete tipărite care umplu bibliotecile și stau la îndemâna oricui, nu se poate spune [illegible] lucru despre Francmasoneria evreiască nu există secret în Francmasoneriile [illegible] ționale creștine, ci numai o discreție [illegible] trală și de altminteri numai formale [illegible] unele rituri și în marile țări.

In schimb nu se vorbește și nu se [illegible] mai nimic despre Francmasoneria evreiască: Ea nu e numai exclusivistă, [illegible] națională și unitară pe lumea întreagă ci și, *în gradele ei superioare, strict secretă până la mister.*

Moses Talăs. Afirmați așa pentru [illegible] nu-i nimic scris... Ai văzut Dumneata?

Euriales. Onorat tribunal, există numeroase cărți serioase scrise de francmasoni despre Francmasonerie, pe bază de documente autentice. Printre acestea și opera Marelui Maestru al Francmasoneriei vieneze *Lennhof*, care în trei mari volume de aproape o mie de pagini vorbește de *toate* Francmasoneriile și societățile secrete din lume, pe o bogată documentare. Vă afirm și vă veți convinge oricând că *numai de Francmasoneria evreiască nu se pomenește* [illegible] *singur cuvânt*, nici de Bnei-Brit, deși autorul vorbește pe larg până și de Francmasoneria indiană și cea chineză.

Dracon. Concluzia să-mi dai voie să pun eu: ori francmasoneria evreiască e absolut secretă și pentru cel mai mare cunoscător al francmasoneriilor și societăților secrete, ori Lennhof, care *nu e evreu*, socotește mai sănătos, să nu vorbească de ea, deci a primit ordine de [illegible] conducerea Bnei-Britului în acest sens. Și într'un caz și într'altul *Francmasoneria evreiască internațională și are motive grave să fie ascunsă*, trece sub tăcere chiar de cei cari scriu despre toate celelalte Francmasonerii. Această informație aceasta de o însemnătate capitală pentru chestiunea de o deosebită gravitate, pe care suntem chemați să o [illegible] decăm, chestiunea care interesează viața și liniștea și bunăstarea mai tuturor popoarelor, merită o cât mai adâncită [illegible] chetă.

(Va urma)

Israel la redacție.

rice nume românești... cu mici lipsuri caracteristice. Toți acești oameni sunt sau fac pe patrioții, îți pot scrie cum vor când e vorba de chestiu anodine pentru interesele marii conduceri evreiești. Astfel pot să apară în opinia publică sub aspectul de români veritabili și apărători ai intereselor naționale, deși sunt ce sunt și sunt regisați de cine sunt regisați.

Ori ziarele astfel scrise cenzurează guvernele, crează curente de opinie publică în direcția dorită de evrei, inventează celebrități ad hoc și umilă personalități politice, care să abunde apoi în sensul lor. Trâmbițează infamii, îngroapă în tăcere sau denaturează evenimente importante și semnificative, alterează sufletele și auorm conștiințele. Asta face azi presa mare, plată, nesinceră, venală și vândută.

Cum? Dv. credeți că nu cunoaștem cum se scrie o gazetă? Cum se face un număr? Ce interese sunt în joc? Cine organizează, din culise, diversiunile?

Totul este ca și publicul s'o știe. Să demascăm pe evreii care organizează și regizează educația demoralizantă și desnaționalizantă a cititorilor români.

Cine planifică acțiunea evreiască.

— Și așa o acțiune facem noi evreii din presă, după un plan?

— Ar fi să credem, pe toți evreii prea deștepți și prea diabolici. Poate nici unul dintre Dv trei nu v'ați dat seama de linia mare după care lucrați. Sunteți simpli comparși într'o piesă tendențioasă, sau, mai bine, simpli soldați ai unei armate camuflate ale cărei obiective numai un stat major, mai camuflat încă, le cunoaște și le urmărește sistematic. De data asta probabil că vă spun lucruri pe care nici Dv nu le știți decât parțial. Marele stat major îl constituie internaționala „național-evreiască" ale cărei organe locale sunt Bnei-britul local, câțiva financiari evrei și grupa Filderman-Paukerilor pe care o vom preciza la timp.

Să definim deci factorii în joc.

In fața unei națiuni încă neconsolidate sufletește, sfâșiate de certuri pe care tot evreii le atâță, de ambițiuni pe cari ei le încurajază și le asmut, de partide pe care tot ei le finanțeaza, ca să lucreze pe linia și interesul lor, stă organizația superioară a unei mari națiuni internaționale, a unei națiuni care se crede, prin religie și educație poporul ales: care are infiltrată în ea mentalitatea messianică și ura de tot ce nu este evreu. Această organizație care dispune de cele mai formidabile mijloace financiare, fiind prin aceasta mai puternică decât toate guvernele „democratice" din toate țările, conduce o acțiune de plan vast și de lungă durată. Ea impune cu dibăcie directivele ei, prin exponenții ei dibaci și credincioși, crescuți în ura goimului și aleși dintre cei mai abili. Așa zisele „Protocoale ale înțelepților Sionului" pe care le-a publicat Henri Ford, comentându-le, nu sunt o farsă apocrifă ci un document autentic al acestora, precum s'a dovedit.

Planul lor este simplu și eficacitatea lui o vedem, la noi ca și în multe alte țări: expropriere pe toate terenurile, în **primul rând pe cel economic a tuturor popoarelor care sunt destul de slabe pentru a se lăsa iobăgite...**

— Teribil, zău, așa o afirmație... Și marele stat major evreiesc se ocupă deja și cu literatura ca și cu o acțiune de stat. Vrea să dicteze și acolo... râde ironic Levy-Staretul, șeful spiritual al celor trei neaoși români.

— Afirmația o susțin și veți vedea numai decât că au dreptate s'o facă. Trebuie să nu uităm că, chiar conducătorii supremi ai politicei interenaționale evreiești — deși inteligențe de mâna întâi — și-au dat seama abia mai târziu de un lucru pe care poate vă faceți numai că nu-l pricepeți: de rolul pe care îl poate juca împotriva presei de mare tiraj și dincolo de ea LITERATURA NAȚIONALA a unui popor: ea poate deștepta sentimente și reacțiuni mult mai formidabile de cât presa cotidiană, mercenară și fără avânt. Exemplele istorice proaspete stau mărturie. Rolul scriitorilor naționali în Rusia, Polonia, Germania etc, e prea cunoscut ca să mai insistăm.

— Și cum ne-am amestecat noi în literatura românească?

(Va urma)

nimic din trecutul său politic propriu zis să fase să se aştepte aşa ceva, a venit cu aceeaşi chestie, cu aceleaşi probleme ca Dl O. Goga.

Observatori imparţiali, trebuie să recunoaştem că răsunetul a fost neaşteptat şi e departe de a-şi fi atins apogeul. Fenomenul e încă incipient.

Explicaţia acestei diferencieri?

Deocamdată primează cea psihologică.

Mai întâi Dl A. C. Cuza n'a pus niciodată nici just, nici serios o problemă şi — neserios — nu putea fi luat în serios de opinia publică mai coaptă. In cele din urmă l'au cunoscut şi tinerii, tot mai mulţi, tot mai detaşaţi de el. Nimeni nu-ţi iartă nesinceritatea şi neseriozitatea. Aci nu e nimic de mirare.

* * *

Dar pentru ce efectul aceluiaş program, al aceleiaş agitaţii este totuşi mai mic la Dl Goga decât la Dl Vaida?

Pentru că toată lumea i-a admirat talentul dar i-a bănuit sinceritatea. Justificat sau nu, raţionamentul mulţimii a fost cam acesta:

Şef de partid nou, Dl Goga are nevoie de o platformă electorală originală.

Dar noi ştim cât valorează programul oamenilor politici, când ajung la putere să-l aplice. Mai avea dezavantajul de a fi guvernat de două ori sub Mareşalul Averescu, care de şi n'a guvernat mai rău ca alţii, n'a fost iertat nici azi de deziluzia de a nu fi guvernat la înălţimea morală la care se aşteptau. Aceasta este în treacăt vorbind cauza pierderii totale a popularităţii Mareşalului.

Şi Dl Vaida?

Să examinăm psichologia mulţimii, raţionamentul pe care, explicit sau nu, şi l-au făcut mulţi:

Vaida era şeful partidului în Ardeal, asigurat că va veni cu mare probabilitate Prim-Ministru, la proxima guvernare naţional-ţărănistă. Partidul avea un cal de bătaie şi lozinci: *statul ţărănesc* şi celelalte. N'avea deci nici un interes să caute alta. Deci nu caută o lozincă pentru a-şi valida un partid, căci are şi partid şi lozincă veche, cu răsunet în mase.

Şi totuşi acest om de guvernământ şi de prestigiu, ridică o problemă fără să se teamă că au mai ridicat-o şi alţii şi spune făţiş ce vrea. Şi nu vrea puţin lucru. In slujba ideii naţionale net formulate pune prestanţa unui nume şi a unei situaţii de primul rang şi îşi pune în joc, îndrăzneţ şi una şi alta.

Prima dovadă a sinceităţii era făcută. Şi Dl Vaida mai dase şi alte dovezi de îndrăzneaţă şi neînfricată sinceritate.

Iată primul factor psichologic de succes. A venit să îl potenţeze dezavuarea din partea celor dela conducerea partidului, dezavuarea din partea celor iremediabil compromişi în fosta guvernare, dezavuarea care îl spală de multe păcate pe care le acoperise şi le împărţise, dezavuare care îi dă o invidiată aureolă de martir şi o dovadă încă mai valabilă de probabilă sinceritate. Abia *de acum încolo* chestiunea Vaida capătă mărea ei amploare şi cu ea marea chestiune naţională trece pe primul plan.

Obiecţiuni.

Să ascultăm pe adversarii *leali* ai Dlui Vaida. Cei mai interesanţi dintre toţi sunt naţionaliştii sinceri, tineretul naţionalist luminat şi intransigent, pentru care Dl Vaida e de fapt simpatic ca om măcar şi numai prin faptul că a pus problema cum a pus-o şi ca a riscat ce-a riscat punând-o. îi e simpatic pentrucă astfel, independent de sinceritatea sa, a făcut un serviciu cauzei naţionale, aducând-o acolo unde trebuia sa fie de mult, *pe primul plan al interesului politic*. Dela început acest fapt este un punct în favoarea Dlui Vaida şi motivarea obiectivă a valului de simpatie personală pe care trebuie să-l constatăm.

Dar tocmai de aceea obiecţiunile acestora sunt mai interesante.

A ridica o problemă ca aceasta nu e destul.

Mai întâi trebuie să vrei cu sinceritate s'o rezolvi chiar în sensul în care ai pus-o.

Al doilea *să ştii cum s'o rezolvi* şi să arăţi că *poţi* s'o rezolvi, când vei avea puterea în mână; căci altfel e probabil ca, după ce, sincer sau nu, te-ai servit de ea ca de o platformă politică, odată ajuns la guvern să încerci a o denatura sau a-i amâna soluţionarea.

Noi putem foarte bine să uităm pentru Dl Vaida personal că a fost unul dintre şefii supremi ai unui partid, care şi-a batjocorit cinic, programul din opoziţie şi mai ştim că dacă aceasta s'a întâmplat, n'a fost pentru că unii din şefii partidului ar fi fost dela început nesinceri, ci pentrucă majoritatea intereselor de partid le făcea cu neputinţă o acţiune programatică, iar conducătorii nici nu ştiau, nici nu puteau să le reziste.

Din acest ultim punct de vedere neîncrederea e perfect justificată:

Ce s'a schimbat azi din situaţia, pe care însuşi Dl Vaida a caracterizat-o aşa de bine în conferinţa sa?

Sunt oamenii de conducere, electorii din jurul D-sale, *alţii*?

Li s'au premenit oare conştiinţele, au devenit oare, peste noapte, mai sinceri, mai cinstiţi, mai dezinteresaţi, mai idealişti?

Evident că aceiaşi chestiune se poate pune încă mai dur şi adversarilor Dsale din partidul său mai ales, dar aceasta nu înseamnă nimic: Dl Vaida vrea să se sprijine pe naţionalişti, în locul vânduţilor care-l părăsesc şi-l vor vinde, cum au vândut şi ţara. D-sa vrea să se sprijine pe credinţe mari şi pe spiritul de sacrificiu al unui tineret singur gata să se sacrifice pentru o idee... Pentru o idee de, pentru a aduce odată cu gloria Dlui Vaida şi un mare pas pentru desrobirea naţiunii da... dar nu pentru ca câţiva electori să se îmbogăţească sau să se îmfăiască odată mai mult în fotolii ministeriale, vânzând ce a mai rămas de vândut dintr'o ţară sărăcită şi trădând idealurile pentru care ei s'au sacrificat.

Vom recunoaşte că obiecţiunea este şi leală şi justificată.

Şi acum a doua, tot atât de gravă.

NUMERUS VALACHICUS este o *ţintă*, un ideal exprimat în puţine cuvinte. Acest ideal este atât de legitim un imperativ naţional atât de categoric încât cine-l neagă şi îl contestă principial, şi ca ideal naţional e, indiscutabil, un vândut al străinilor şi un trădător de neam.

Dar atingerea lui nu e un lucru care se face simplu şi uşor, printr'un discurs, o lege şi o formulă, sau prin înlocuirea consiliilor de administraţie prin partizani ai guvernelor D-sale. Aici e vorba de o uriaşe problemă economică, precum a arătat-o şi D-sa. Dar rezolvarea ei presupune o transformare profundă şi ireversibilă a regimului juridic al economiei. Măsuri de legislaţie pe care aş îndrăzni să le numesc revoluţionare, dacă n'ar putea fi încadrate chiar în constituţia actuală.

In această privinţă Dl Vaida n'a precizat nimic.

Adversarii D-sale au cu ei pe economiştii partidului, cu un program care economiceşte poate fi susţinut. Ce le opune Dsa?

Ce vrea să facă? Unde pune pârghia guvernării pentru a atinge măcar primele obiective? Sunt probleme economice, financiare şi sociale de o acuitate şi de o urgenţă cum n'a mai existat până azi. Unde îi sunt soluţiile?

Aceasta dovedeşte că problema se pune, în adevăr.

Acestea i le spun adversarii leali şi aceia cari ar pune totul în joc pentru realizarea idealului cuprins în formula D-sale.

Că tot aşa şi mai brutal încă i-o spun adversarii săi neleali. evreii şi vânduţii evreilor, profitorii de odinioară şi de viitor ai îobăgirii ţării, e dela sine înţeles.

Situaţie şi pronosticuri.

Un prim punct câştigat: Dl Vaida a potenţat mişcarea naţionalistă, punând în slujba ei prestigiu său — incontestabil mare — şi prin aceasta aducând problema naţională pe primul plan al preocupărilor politice.

Prin aceasta şi-a creat însă duşmănii ireductibile şi formidabile, în propriul său partid şi în evreimea care îl va ierta cu atât mai puţin cu cât, numai stă în puterea Dlui Vaida să oprească puterile ce le-a declanşat. Aici şi în posibilitatea de sinceritate deplină a Dlui Vaida stau temerile adversarilor naţionalismului, ale profitorilor şi vânduţilor de toate categoriile.

Speranţele lor sunt că Dl Vaida nu va şti sau nu va putea utiliza forţele formidabile pe care le declanşează şi că-l vor putea paraliza cumpărându-i partizanii şi denaturându-i acţiunea, pentru a-l îngropa apoi politiceşte şi a se răzbuna de spaima prin care trec unii din ei.

In realitate, aceste socoteli de tarabă, ale cui vor fi, au devenit azi irealizabile: suntem în perioada marilor transformări ireversibile, care, la noi se concretizează în revendicarea principială a Dlui Vaida. Ori în toate marile transformări istorice, economice şi naţionale, cine serveşte cu sinceritate şi credinţă ideileforţe şi dreptatea izbândeşte şi se încununa cu glorie, cine încearcă să se servească cu nesinceritate de ele pentru a le trăda, sau în scopuri de ambiţii egoiste n'are decât riscurile catastrofelor şi sancţiunile istorice.

Dl Vaida are un trecut mai frumos decât al tuturor partizanilor D-sale. A visa să fie odată mai mult Prim Ministru cu preţul trădării cauzei naţionale este prea improbabil, ar fi cea mai jalnică încoronare a unei cariere care n'a fost lipsită nici de merite, nici de strălucire. Dl Vaida însă incontestabil vrea să-şi încheie cariera glorios. Atunci n'are decât o alternativă: usque ad finem.

Chiar înfrânt momentan, ar fi tot victorios.

Dl Vaida a intrat în marea vâltoare pe care a deslănţuit-o. Dacă ar încerca să i se opuie, dacă n'o potenţează şi n'o dirijază spre matca naturală pe care trebuie s'o ia mişcarea, tot nu va putea fi oprită, dar pe malurile ei va rămânea o jalnică şi noroită epavă, cadavrul politic al unui om care putea să fie un erou, dar i-a lipsit sufletul pentru un rol mare.

Pentru liniştea ţării şi pentru mai grabnica ei însănătoşire, am dori ca Dl Vaida să fie şi sincer şi eroic.

Reţetă de succes.

Şi pentru ca să-i dovedim Domnului Vaida că urarea de mai sus e sinceră şi leală, îi oferim — gratuit — şi următoarea reţetă de succes, formula pe care — vorba Dlui Aristide Blank — am preconiza-o noi ca măsură fundamentală, când ne-ar consulta cineva.

Dela început spunem că garantăm că aplicarea acestei reţete ar avea drept efect că toţi oamenii cinstiţi din toate partidele şi din afară de partide, ar vota cu D-sa şi i ar acorda o încredere mai vastă şi mai entuziastă decât a avut-o acum 15 ani Mareşalul Averescu, la apogeul popularităţii sale.

Iat-o.

Să dea un manifest către Ţară cu conţinutul următor:

„Eu, Dr. Al. Vaida-Voevod, fost de atâtea ori Prim-ministru, mă leg cu jurământ în faţa Suveranului şi a Ţării întregi la care fac apel azi, să realizez următorul program (urmează punctele de program).

La sfârşitul primului an de guvernare voi realiza punctele .. (urmează punctele de program bine precizate).

Dacă aceste obiective nu vor fi realizate integral, aşa cum sunt precizate aici şi în timpul anunţat, miniştrii în sarcina cărora cade realizarea acestor puncte, vor fi automat demişi şi daţi judecăţii unei curţi cu juri suverane şi fără apel, formate din şase adversari politici şi şase membri ai Curţii de Casaţie, urmând, pentru fiecare Ministru care a făcut angajamente mincinoase, sau pe care nu le-a putut ţine, o pedeapsă de minimum 2 ani şi maximum 10 ani temniţă grea, precum şi eventual, în caz de reacredinţă, confiscarea averii.

Decretul lege privitor la această răspundere Ministerială va fi *primul act de guvernământ* al meu în primele zile şi va fi supus atât unui plebiscit nominal, cât şi sancţionării Parlamentului".

Avantajiilor popularităţii şi creierii unui partid nou, cu totul de altă factură şi putere decât cele de azi, li s'ar opune câteva mici dezavantajii (?): Numărul candidaţilor ministeriali s'ar micşora ca prin farmec. Vor trebui căutaţi cu lumânarea şi nu vor putea fi găsiţi decât printre aceia cari sunt şi cinstiţi şi capabili şi curagioşi.

Era jafului şi supralicitării demagogice va înceta subit, în momentul când formulei „îmi iau răspunderea guvernării" i se va da un conţinut atât de real şi drastic.

Nu numai că Dl Vaida ar reuşi ce nu i-ar reuşi nimănui în altfel, construindu-şi un monument „aere perennius", dar totdeodată ar salva pentru viitor şi principiul democratic în ceeace are el mai bun, democraţia pierind astăzi tocmai de cancerul minciunii demagogice şi incapacităţii venale şi irresponsabile.

p. d. r.

Din nou de vorbă cu cititorii

Pentru toţi aceia cari îmi trimet scrisori de felicitare, încurajare şi — preţioasă mărturie prin neîndoielnica ei sinceritate — *abonamente*, directoarea le exprimă mulţumiri şi le mărturiseşte că-i sunt reconfortante ca şi unda de aer proaspăt din fiecare dimineaţă.

Dar corespondenţii, abonaţii şi confraţii şi-au exprimat dorinţe, obiecţiuni, păreri şi sfaturi prea sincere unele şi prea măgulitoare în fond, altele, ca să nu le răspund.

* * *

Cei mai numeroşi şi, pentru mine, cei mai simpatici, sunt cititorii şi confraţii cari scriu: *„ce păcat că apăreţi numai odată pe lună"*.

Pentru că este cel mai frumos compliment care ni se aduce şi este evident sincer, uităm de glumă şi răspundem cu evident mişcată seriozitate. Am dori bucuroşi să apărem de două ori pe lună şi chiar de patru ori, în interesul cauzei pe care o apărăm şi nu ne-am da înapoi în faţa muncii, dar deocamdată nu ne-o permit mijloacele: am luat angajamentul faţă de cele câteva sute de abonaţi de prima oră, să apărem în douăsprezece numere ca acesta pe an. Pe acesta trebuie să-l ţinem.

Dacă vom putea să apărem în de două ori pe atâtea numere pe acelaş preţ, o vom face. Dar pentru aceasta, fiecare prieten să ne facă un număr cât mai mare de abonaţi. Sau până atunci doriţi să apărem de două ori pe lună în format pe jumătate? N'ar fi cam evreiesc?

* * *

Ceva mai puţin numeroşi, dar insistenţi sunt cititorii şi confraţii care cer să schimbăm formatul *„Revistei mele"*, transformându-o în revistă broşată.

Deocamdată cel puţin, repetăm, *nu se poate*. Nu numai că e un organ de luptă analog din acest punct de vedere unei gazete, nu numai că *am început aşa*, dar mai e ceva: *avem prea mult de spus în fiecare număr*, iar spaţiul în formatul „gazetă" e mult mai bine folosit decât în formatul revistă. Unde pui că se citeşte mai comod.

Cititorul are dublu avantaj.

Limpede, nu?

* * *

Alţi cititori, „admirându-mi curajul" — mulţumesc — se tem de consecinţe şi regretă că „îmi pierd atâta energie preţioasă — iar mulţumesc — într'o luptă inegală împotriva unor duşmani atât de puternici, pe când aş putea mai bine să public literatura *mea* veselă şi de succes".

Intenţia e bună şi cuvintele simpatice... Dar ce concepţie despre rolul scriitorului! Vasăzică mă vreţi laşe, oarbă şi nesimţitoare? V'aş place aşa?

Cum? Când constat prin propria mea experienţă, când văd cu ochii mei halul de robie şi ruşine în care am ajuns, eu să mă plec, să mă fac paiaţa evreilor şi a copiilor ca să le fiu pe plac? Eu să admit să fim noi toţi iloţii, bajocoriţii, umiliţii Dlor Pauker şi altor întrepuşi ori „Sabes-goimi" ai Dlor Fildermann şi compania? Să ascult fără să tresară toată mândria mea românească pe un Domn Pauker lăudându-mi-se că „scriitori mai cu renume ca Dv au venit, cu lacrimi în ochi să mă roage de un avans"? Şi eu să rabd ca literatura noastră să ajungă să-i comande ce să scrie un Pauker, un Fildermann, Sinagoga? Şi să tac? Pentru câteva mii de volume vândute în plus sau în minus în câţiva ani?

Asta îmi cereţi mie, prieteni?

Dar acum, după ce aţi citit Revista mea de azi, mi-o veţi mai cere?

E cu putinţă să nu vedeţi că toţi, cel puţin *aici*, despre *aceasta*, nu putem glumi.

Că nici paiaţa nu râde lângă căpătâiul celui ce trage să moară? Că cel ce trage să moară e neamul românesc, că mândria, demnitatea, iubirea lui de viaţă, se pierd zi cu zi?

Şi când stau *acestea* în cumpănă, să nă gândesc la succese literare şi la reviste umoristice?

Dar pentru a spune un adevăr unei profesoare sau a face o glumă care mă răcâia pe inimă, am riscat să pierd clasa. Iar pentru ce-mi stă acum pe inimă, pentru ce văd, să fac socoteli de tarabă? Dar ce? Sunt stâlp al cafenelelor bucureştene? Mi-a rămas ca unic mijloc de existenţă banul Iudei şi spurcatul salar de şabăs-goim?

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru succesul literar pe care mi l-a dat, pentru toată bucuria şi satisfacţia avută şi dacă toată trebuie s'o aduc prinos ţării mele, pentru a-mi da obolul meu de femee — ah, de ce nu sunt băiat! — apoi o fac, iubiţii mei cititori, cu dragă inimă, precum mai las romanele să se coacă şi intru în apriga luptă a condeiului.

Iată răspunsul.

Şi e un răspuns şi pentru cei care au vrut să-mi cumpere revista.

Marta D. Bădulescu.

RECENZII

ACORDURI, de G. ŞT CAZACU, Ed. II.

Când în ţara românească un volum de poezii lirice ajunge la ediţia II-a, avem probabilitatea unei poezii autentice. Şi regula nu înşală.

Judece cititorii care n'au citit încă volumul, după un exemplu mai vorbitor decât o părere care ar putea fi bănuită de părtinire:

POPAS

La fântâna din răs ruci
Poposii, odată . . .
Suflete, ce drum apuci,
Că 'n fântâna din răscruci
Apa e sărată!

E sărată parc'ar fi
Roua de sub gene . .
Suflete, dacă 'ntr'o zi —
Pribegind — n'om mai găsi
Lacrimi pământene,

Şi-om fi dor ici de popas,
Nu te mire, frate,
Că ţi-oi zice „bun rămas"...
. . . Ne-or ajunge la grumaz
Apele sărate!

Exemplul e îndestulător pentru a dovedi că dacă poetul e autentic, cititorii care să aprecieze poezia sunt mai numeroşi decât ne-am putea aştepta.

Lucru iarăşi rar, poetul nu e lipsit de preocupări sociale şi de o simpatie neprefacută pentru s ferinţa altora. Prima parte a volumului stă d vadă.

M. D. R.

La târg

Ţărani cu tălpi de glii
Păşesc pe margini de trotuare...

Ţărani bătrâni,
Plecaţi la târg din satele pustii,
Işi duc povara de nevoi
Pe umeri goi...

Işi duc povara de nevoi
Şi 'n traista lor cu ceapă şi cu sare
Mălaiul crud...

Ţărani români,
Cu trupul ud,
Cu buze arse şi amare
Şi bătături cojite 'n mâni,
Păşesc pe margini de trotuare...

Păşesc pe margini de trotuare
Şi prin ferestre de 'nserare
Lumina caselor înalte,
In care 'ncepe să tresalte
Şuvoiu de râs şi veselii,
Le 'ntinde arcuri de mânii...

Cu tălpi de glii
Şi cu spinarea 'ncovoiată
S'au abătut pe-o stradă ne-umblată...

Uitând de lume şi nevoi
Şi 'nvăluiţi de griji şi de 'noptare
Işi pun sub cap mălaiul crud
Şi traista lor cu ceapă şi cu sare...

Cu umeri goi,
Cu fruntea şi cu trupul ud,
Se odihnesc pe-un maldăr de gunoi...

Constantin I. Goga.

MARTA D. RĂDULESCU

In preparaţie:

CADAVRE

Roman—Trilogie

Cap. XXIII. Giovanni Papini

GOG

(Roman)

Cumpărarea unei republici.

New-York 22 Martie.

Luna asta am cumpărat o Republică. Un capriciu costisitor care nu va avea urmări. Era o poftă care mă chinuia de mult şi de care am vrut să mă eliberez satisfăcându-mi-o. A fi stăpânul unei ţări, era un lucru care îmi închipuiam că trebuie să-şi dea maximum de satisfacţii.

Ocaziunea era bună şi afacerea s'a încheiat în puţine zile. Preşedintele era la ananghie: ministerul, compus din clienţi ai lui, era în primejdie. Tezaurul Republicei era gol: a crea noui impozite, ar fi fost să dea semnalul răsturnării întregului clan care era atunci la putere şi poate unei revoluţii. Exista deja un general care înarma bande de mercenari şi promitea slujbe şi locmale primului venit.

Un agent american care se afla la faţa locului m'a înştiinţat. Ministrul *dela Hacienda* a alergat la New-York; în patru zile am fost de acord. Am avansat un oarecare număr de milioane Republicei şi, în plus, am fixat Preşedintelui, tuturor miniştrilor şi secretarilor lor, un salariu dublu decât acela pe care îl primeau dela stat. Mi-au pus amanet — fără ca poporul s'o ştie — vămile şi monopolurile. In afară de aceasta Preşedintele şi miniştrii au semnat o convenţie secretă care îmi asigură de fapt şi în mod practic un control asupra întregii vieţi a Republicei. Cu toate că am aerul, atunci când mă duc pe acolo, a unui simplu oaspete în trecere, sunt în realitate stăpânul aproape absolut al ţării. Zilele acestea a trebuit să acord o nouă subvenţie foarte importantă pentru a reinoi materialul armatei şi mi-am asigurat în schimb noui privilegii.

E, pentru mine, un spectacol amuzant: camerele continuă să legifereze liber în aparenţă; cetăţenii îşi închipuiesc că republica lor este şi acum autonomă şi independentă şi că mersul lucrurilor depinde de voinţa lor. Ei nu ştiu că tot ceeace au iluzia de a poseda — viaţa, avutul şi drepturile lor civile — depinde în ultim resort de un strein care le este necunoscut, adică de mine.

Eu pot mâine să ordon închiderea Parlamentului, o reformă a Constituţiei, să dublez tarifele vamale şi să gonesc pe emigraţi. Aşi putea dacă mi-ar face plăcere, să public acordurile secrete încheiate cu coteria care era atunci la putere şi să răstorn astfel Guvernul, dela Preşedinte până la ultimul dintre secretari. Şi nu mi-ar fi cu neputinţă să împing ţara pe care o am în mână să declare război unei Republici vecine.

Această putere ocultă dar nelimitată m'a făcut să petrec câteva ore agreabile. De sigur că a suferi toate plictiselile şi toate servitudinile comediei politice este o bătaie de cap tâmpitoare; dar a fi păpuşarul care, în dosul cortinei, poate să se amuze trăgând sforile unor fantoşe docile la toate mişcările sale, este o meserie plină de voluptate. Dispreţul meu pentru oameni găseşte în asta o hrană savuroasă şi mii de lucruri îl întăresc.

Eu nu sunt decât Stăpânul incognito al unei mici Republici în primejdie; dar uşurinţa cu care am putut pune mâna pe ea şi interesul evident pe care îl au toţi interesaţii de a păstra secretul, mă face să mă gândesc că alte naţiuni, mult mai vaste şi mai importante decât Republica mea, trăiesc fără să-şi dea seama, într'o dependenţă analoagă faţă de misterioşi suverani streini. Cum cumpărarea unor astfel de state cere mult mai mulţi bani, în loc de un singur stăpân, — cum e în cazul meu — va fi vorba de un TRUST, de un sindicat financiar, de o grupare de capitalişti sau de bănci.

Dar am temeiuri să cred că alte ţări se găsesc efectiv guvernate de mici comitete de suverani invizibili, cunoscuţi numai de oamenii lor de încredere, care nu continuă mai puţin să joace în mod natural rolul lor de căpetenii legale şi legitime.

Traducere de Marta D. Rădulescu

Prof. Dr. DAN RĂDULESCU

PENTRU VOI TINERETUL

7 Lecţii de politică pozitivă şi economie dirijată.*)

Editura proprie. Lei 45.

MISCELANEA

Revista periodicelor

Primim la Redacţie:

1. IDEEA NAŢIONALĂ a II, No. 15, 16 17 şi 18. Dir. N. N. Manolescu, Buzău. Este, o mărturisim fără rezerve una din cele mai impresionant de dense şi mai bogate în conţinut ideologic din toate gazetele provinciale care ne-au venit la redacţie, ori pe care le cunoaştem noi şi — ţinând seama de volumul disponibil — o găsim superioară mai tuturor marilor periodice bucureştene cu pretenţii.

Seria de trei mari articole ale Dlui N. Manolescu, *Statul cultural al muncii naţionale* constituesc dovezi indiscutabile în această privinţă şi — cu voia autorului — ne vom permite să reproducem în numărul viitor câteva pasagii din el. Citâm încă judiciosul articol al Dlui ing. I. Mihăilescu *Naţionalism utopic şi naţionalism real; Tragedia inutilităţilor* de d. E. Radu, etc. Ori cine va lua în mână această gazetă provincială, va recunoaşte împreună cu noi, că tot ce am spus mai sus cu privire la calitatea ei, nu conţine nici cea mai mică exagerare. Ne vom permite de altminteri să citâm în rubrica specială articolul dlui. Mantulescu privitor la CRIZA AUTORITĂŢII DE STAT, temă pe care vream s'o tratăm şi noi chiar în acest număr. Am găsit cu bucurie că mai bine nu o puteam trata. Cititorul va judeca astfel primul'o probă şi despre calitatea revistei.

N. b. Nu cunoşteam până azi existenţa „idei naţionale" şi nici nu cunoaştem pe director sau pe vre-unul dintre colaboratori.

2. *Glasul strămoşesc* Anul II, No. 7, sub direcţia unui comitet, cu un articol pe care îl citâm şi îl comentâm în text şi un minunat articol de fond al dlui D. Vasile Marin, Generaţia nouă şi statul etic. Mesianism contimporan de M. Cruia.

3. RANDUIALĂ Anul I, Ianuarie—Martie 1935. Arhivă de gând şi faptă românească (120 p.). Publicaţie nouă, de o masivitate impresionantă în vremile acestea şi de o eleganţă în ţinută care rivalizează cu eleganţa atitudinei literare. Revista cuprinde un larg studiu „Gând şi cuvânt" de Dumitru Cristian Amzăr, altul despre Tudor Vladimirescu de E. Bernea, cronici de Ion Ionică şi Eugen Ionică. Ultima e un studiu remarcabil prin seriozitatea şi bogăţia documentării, studiu pe care îl vom folosi într'unul din numerele viitoare. Il recomandăm tuturor luptătorilor naţionalişti cari nu se mulţumesc numai cu sentimente şi discursuri. Trebuie să ne mărginim aici numai cu concluzia documentatului studiu al Dlui E. I. Ionică:

„Pentru prezent concluziile noastre sunt următoarele: *După cincizeci de ani de politică industrială, pentru propăşirea neamului nostru, totul este de reluat aproape dela capăt, căci bilanţul se încheie azi prin trădarea politicienilor cu înghenunchierea noastră economică în faţa străinului „cetăţean român".*

—

4. *Societatea de mâine*, Anul XII No. 1. Director Ioan Clopoţel Buc. In revista „social democrată" a vajnicului luptător socialist pe linia perimată a social-democraţiei, cititorul găseşte mai în fiecare număr, din cauza obiectivităţii şi sincerei omenii ale directorului, şi articole care pot interesa pe cel mai intransigent naţionalist.

Ne simţim datori să reproducem de pildă aici articolul dlui Profesor *S. Mehedinţi:* CINE VA DESLEGA PROBLEMA ROMANIEI?

„In anii din urmă s'a votat o lege, pe temeiul căreia pământul plugarilor mărunţi poate fi vândut. Iată rezultatele: Germanii au cumpărat 18,9% din loturile vândute, Sarbii 15,45% iar românii abia 14,18% (restul procentelor trebuie să-l fi luat un neam de care o gazetă social-democrată îşi interzice să vorbească).

Aşa dar este vădit că *pamântul scapă din mâinile poporului nostru.* Şi să nu uitam că Bănăţenii sunt ţăranii cei mai înstăriţi şi mai dornici de a păstra neştirbite moştoarele lor.

Era însă de aşteptat că vor fi înfrânţi, pe cărece elementele alogene sunt *mai solidare*, mai bine organizate şi pot găsi bani chiar şi *la bănci străine.* Aşa dar legea mai sus amintită înseamnă toporul la rădăcina copacului românesc. Iată isprava cărmuitorilor: Romăniei întregite.

„Am dat un exemplu, dar am mai putea înşira şi altele. In Dobrogea pământurile părăsite de Turci intră în mânile Bulgarilor. In Bucovina, loturile destinate colonizării româneşti au fost prinse de Ruteni, în ţinutul Hotinului, la fel; iar împrejurul Timişoarei s'au înfiripat de curând cinci sate ungureşti".

„Nu se poate zice că pământul rural nu „circulă".

„Care va fi situaţia mâine sau poimâne?"

„*POPORUL NOSTRU ESTE IN REGRES TERITORIAL PE TOATA INTINDEREA HOTARELOR SALE. Am pierdut jumătate din Bucovina, mult mai mult de jumătate din Maramureş; am pierdut în secolul trecut bună parte din câmpia Tisei;* se pierde zi cu zi elementul românesc de pe malul drept al Dunării; începând din Craina şi până în Cadrilater; *în Dobrogea, infiltrarea streinilor se face sub ochii noştri; Basarabia, adică vechia Ţară a Basarabilor a fost colonizată de Ruşi cu tot felul de neamuri; iar Moldova dintre Prut şi Nistru a fost împânată cu oameni de pripas (până şi cu colonii de plugari evrei). Străvechiul ţinut al Hotinului e şi el pe jumătate copleşit".*

„Aşa dar regres teritorial pe toată întinderea periferiei.

Nu vrem să mâhnim pe nimeni, dar un lucru e vădit: *a lipsit omul de Stat.* Oameni de partid, am avut şi avem ca frunza şi ca iarba. Dar atât nu e de ajuns. Statul modern este un organism prea complicat, pentru ca să mai poată fi dus de azi pe mâine, cu mijloace marunte. Când o sumă de carturari, speriaţi de grozava destrămare a poporului nostru, caută acum să vindece neamul românesc prin iniţiative, asta le face mare cinste. Dar vede ori şi cine dela început care vor fi rezultatele. — A deslega problema populaţiei prin conferinţe, broşuri, statute şi deciue astea, e tot una, ca şi cum ai cerca marea cu degetul.

Pentru cazurile grele sunt necesare mijloace mari. Pentru problemele de Stat, trebue numai decât omul de Stat, cu mijloace de Stat, şi cu un plan pe care să-l urmărească consecvent timp îndelungat. Concurenţa modernă nu mai permite nici o iluzie şi nici o întârziere. Cine luptă cu arme învechite, e strivit fără doar şi poate. Deoarece istoria nu aşteaptă niciodată pe cei zăbavnici. Cine va deslega problemele României la timp?

Cine va da poporului nostru un *alt regim de muncă* şi tot ce mai e necesar spre a deslega grelele probleme ale României actuale?

Cei care nu vor să-şi peardă timpul lor şi pe al altora, dela întrebarea aceasta trebue să plece. Altfel, vom face şi mâne, şi poimâne ceea ce am făcut dela Unire până azi.

Iar rezultatele vor fi acelea, pe care le vedem: *regres teritorial şi infiltraţie de elemente alogene*, până la totala deştrămare şi robire a elementului românesc.

Juvenes caveant, de oarece dela cei cu metodele încercate până azi nu mai e nimic de aşteptat. *S. MEHEDINŢI*

Acum cititorul acestei recenzii va înţelege de ce scribii mercenari dela ziarul „independent" şi de mare tiraj „Curentul" scuipau cu venin în Dl Profesor Mehedinţi care de mai mulţi ani şi *tot mai intens*, revine asupra acestei probleme.

5. LUMEA NOUA Anul IV. Dir. Prof. M. Manoilescu, Bucureşti. Marea revistă corporatistă, azi cea mai serioasă şi vie din ţară, cuprinde un —ca totdeauna — judicios şi clar articol de fond al Directorului, *Iară de iarnă*, pledând, cu talentul cunoscut, pentru teza revistei, care este şi a vieţii sale. Un vigoros articol al Dlui Florian Zaharia (cunoscutul autor al demascărei excrocheriilor Blank) cu titlul *Psichoză sau conştiinţă naţională*. Nu primim argumentarea şi concluziile din *Cooperaţia e o vorbă goală*, a Dlui Penescu.

Şi acest volum, ca toate celelalte cuprinde un colan de observaţii şi comentarii vioi scrise, incisive şi foarte des „á l'emporte-piéce" aspura evenimentelor, privite prin prisma corporatstă şi naţională.

6. TIMPUL a. IV No. 148 Ziar săptămânal pentru Basarabia, Moldova şi Bucovina (tiraj 6000 ex.) Dir. *Const. Cehan-Hacoviţa.* Ziar naţionalist.

Altă probă de energie şi durabil spirit de sacrificiu. Bine şi energic scris. Art. de fond al directorului sună ca un bucium de război, de pe munte. Dur şi tăios „Azi nu mâine" al Dlui Ing. Ortodoxu.

Vor înţelege cititorii moldoveni că trebue să-şi sprijne sprijinitorii?

7. GÂNDUL NEMULUI. Organ oficial al centrului studenţesc creştin din Chişinau. A. I. No. 1 Chişinau. Articole ciare şi bine simţite de d. V. D. Trifu, preş. Centrului. Un foarte judicios articol despre „Egalitate". Reconfortant „Munca pe şantiere" şi „Biserica noastră". Excelent inceput. Noroc şi izbanda celor *„porniţi le drum"*.

8. LUCEAFĂRUL literar şi critic. In simpatica revistă remarcăm, pe lângă un sonet reuşit al Dlui N. Graur şi un candid ingenuu în stângăcia lui, „Răsărit de soare"; un judicios articol „Amară deziluzie, pe care îl subscrie orice om de bună-credinţă. O singură întrebare: şi-a făcut cineva, *cu adevărat*, iluzii în acea privinţă?

9. PĂMANTUL politic, social literar an. IV No 93—94 Director L. Cialic Călăraşi. Precum am mai spus-o *Pământul* e un model de cum ar trebui să fie un periodic provincial independent, atât prin felul de a scrie cât şi că independenţă în gândire şi urbanitate în atitudine. Citâm „Cooperaţia", mică perlă caustică. Perfect judicios „Numerus-ul", ca analiză. Odată ajunşi însă — din vina noastră — unde suntem, problema se pune aşa, iar lozinca privită ca ţintă de atins, e logică şi legitimă, căci problema economică, socială şi naţională care stă în dosul ei se pune azi cu o acuitate unică. Articolele de ridicat nivel literar de Păr. G. Galaction, N. Lengucenu etc. Un întreeant fragment de roman social de G. N. Vlădescu.

Cronica obicinuită (cam cu apă de fiori, dar tot mai bine decât cu venin) ne onorează cu o notiţă reconfortantă, pentru care îi mulţumim. De data aceasta suntem, din motive redacţionale, mai indigeşti decât am fost până acum şi vom mai fi pe viitor.

Dintre toate ramurile breslei belfericeşti, cea primară se prezintă din punctul de vedere social şi al dezinteresatei preocupări culturale, procentual cea mai bine. Numărul şi calitatea revistelor judeţene de specialitate stau mărturie. Am citat rândul trecut Progres şi Cultură dela Tg. Mureş. Mai iată două:

10. SATUL ŞI ŞCOALA an. IV, Revistă lunară pentru educaţie şi învăţământ. Directori: Inspector C. Iencica şi Prof. D. Goga, Cluj. Colaborează la ea cei mai de seamă oameni de cultură şi specialitate din Cluj. Credem că e destul.

11. GRAIUL DÂMBOVIŢEI an. X No. 1 şi 2 (36 pag.), organul corpului didactic primar. In afară de problemele de specialitate, frumoase articole de informaţie, ca Ducele de d. Marin G. Ilie, versuri şi o bogată şi cinstită cronică literară de d. Prof. I. G. Vasiliu, dir. *Anchetei.*

12. FLORI DE CRIN. Revista feminină Anul IV No. 2. Director Păr. Bălăban. — mulţumiri. Remarcăm articolul Dlui Dr. Banea: „Femeia română luptătoare".

13. CFR an. II, No. 5 Director Şt. Crăciun Buzău. Acest număr nu ne desminte. Menţinem ce-am spus în N. precedent.

14. COLABORĂRI, an. I, No. 10 Red. C. I. Dumitrescu.

Revistă pur literară a tineretului. Psihologia palavrei de d. M. Dida. Proză simpatică. Versuri odihnitoare, care nu vin din spitalul de demenţi. Semne bune pentru o revistă a tineretului şi încă „intelectual", etichetă care ne învăţase cu versuri ca cele din rubrica umoristică de azi.

15. OBSERVATORUL SOCIAL ECONOMIC an. IV, No. 3—4 (214 pag). Revistă trimestrială de studii şi anchete economice. Dir. Prof. Dr. Gh. *Moroianu*, Rectorul Academiei comerciale din Cluj. — Cluj.

Rodul unei munci şi documentări meritând o recenzie care va să vie.

16. FRUNCEA, Anul II No, 6 şi 10. Dir. Ing. Nic. Ivan Temişoara, 8 pagini în folio, elegante, ilustrate 5 lei! Tăt Bănatui Fruntcea! Felicitări.

17. MANIFEST literar, social şi artistic, an. II No. 2, Dir. G. Ivaşcu, Iaşi. Colaboratori buni la literatură slabă. Şi pe urmă, de ce vulgarităţi acolo unde scrie un I. Teodoreanu. Respectaţi-vă oaspeţii, confraţilor.

18. REACŢIUNEA literară an. II, No. 1 şi 2, Dir. Gabriel Drăgan. Buc. Că e „literară" vedem, dar unde e „reacţiunea"? Şi contra cui?

19. ANCHETA an. II, No 13 Dir. *I. G. Vasiliu.* Târgovişte. Cu mulţumiri şi simpatice salutări.

20. MUNCA LITERARĂ an. II, No. 19 Director I. Georgescu Buc. colaborează Camil Petrescu. Epigrama cu „Munca..." se aplica oricărui director de revistă. Păcat de calambur că nu se aplică decât Muncii literare. Altfel l-am fura şi noi.

21. ARTA ŞI OMUL No. XVII. Elegantă revistă de artă. Dir. A. Clonda. Podoabă.

22. GORJANUL an. XII No. 9. Dir. Jean Bărbulescu Tg-Jiu.

23. OLTENIA ECONOMICĂ. Organul Sfatului negustoresc din Craiova an. XII No. 10. Documentar de specialitate.

24. ZBICIUL an. II, No. 7 Director I. Jucu de Banat.

25. GAZETA CĂRŢILOR, Dir. Prof. Munteanu Râmnic, Ploieşti. Vom reveni.

26. VIAŢA LITERARĂ an. IX No. 167, Dir. I. Valerian. Asupra acestei reviste revenim în numărul de faţă în pagina veselă.

27. Ni se trimete (de ce oare?) CUVÂNTUL CAPITALEI an. II, No. 16 şi 17 Hebdromaderul politic de sub direcţia Dlui Protopopescu, apără excrocheria skodacă naţional-ţărănistă de şi a fost atât de bine definită de colaboratorul nostru şi stabilită oficial şi cu acte în raprotul Bentoiu. Stilul surugiesc nu ne miră şi faptul că ne adresează trivialităţi ne onorează. Dacă o relevăm e că fenomenul demonstrativ pentru o anumită presa de evrei şi de vânduţi: cine atacă problemele naţionale pe orice teren, este trivial injurat, când nu poate fi îngropat în tăcere. Tipic e cazul Vaida de pildă, care prin anvergura lui considerabilă sare în ochii tuturor: poţi să furi, ţara şi oştirea, să fii dezertor, vânzător, antidinastic, totul ţi-se iartă şi rămâi ministru şi subşef de partid la Naţional-Ţărănişti. Dar să nu ridici problema naţională, s'o aduci în adevărata ei lumină, că atunci te exclude şi te excomunică.

Ei? Sunt tari evreii la noi? Sunt vânduţi politicianii?

Balada pădurii

Străvechi norod de codri de zade şi de pini,
Cu bărbi cărunte 'n ramuri şi muşchiul pe [tulpini,
Cu sarice de ace din creştet în călcâie.
Slomnesc cetanii brazii şi picura tămâie . . .

S'apleacă într'o rână de stă să dea pe brânci
Moldul şi mă'ntreaba, din cina unei stânci,
Frânzanau-mi cartionfii cu degete de ace.
— Ce cauţi tu în sihla să turburi a ei pace?

Ci îi răspund: — Bunice al codrului străbun,
Venii din nou la tine c'un ultim rămas bun.
S'apropie, prieteni sihaştri din pădure,
S'apropie într'una văleatul de secure.

N'auzi icnind în vale
Securile vandale?
Vă strânge târâtoarea în jur ca o potaie,
Cum cercuiesc gonacii vânatul în bătaie.

Azi mai visaţi la soare şi falnici staţi de straje,
Ci mâine veţi fi ciumpavi şi jupuiţi de coaje
Şi vor zăcea în lina, iubiţii mei prietini,
Cu mădulări ciuntite, podoabele de cetini.

Prinzându-vă cu cangea vă vor târî prin [şanţuri;
De lungi funiculare vă vor lega cu lanţuri
Şi, priveyind pe sârme ca pe un portativ,
Veţi desena pe ceruri un jalnic leit-motiv.

— Şi ce vor să ne facă
Sinistră prooroacă?
— Ah! Dumnezeu să-i ştie . . .
Am auzit că soarta v'a scris să fiţi hârtie.
Vor ajunge să vă tale
Ferăstraie,
Trupul alb ca de fecioară
Guri de fiară
O să-l macine'n măsele
Şi, prin suluri paralele,
Fără şir o să v'alunge,
Până când vă va ajunge,
La sfârşitul chinului,
Blestemul destinului:
Din falnici brazi cu sarice de ace
In albe suluri ei vă vor preface
Şi-a cumpăra hârtia „Adevărul"
Ca să-i măriţi puterea şi deverul,
Spurcând imaculata ei albeaţă
Otrava lui în frecare „Dimineaţă" . . .
Cu temnul ce purtase curb de şoimi
Să otravească suflete de goimi . . .

Incremenise codrul tot în ascultare . . .
Intru târziu:

— Şi nu mai e scăpare?
Mă întrebă cel mai bătrân molid,
Înţepenindu-şi trupul lui solid,
Cu rădăcinile în stâncă.
N'a răsărit pe lumea voastră încă
Viteazul cu iubire de pădure,
Cu paloş să s'aţină la secure
Şi codrul să ni-l scape de prăpăd?
. . . Hei, Doamne, parcă şi acum îl văd,
Aşa de limpede aminte îmi aduc
De-acel voinic cu durdă de hăiduc,
Unu Mereanu dela Topolog
Care, şi făcuse n'umbra mea polog,
Atunci când a venit la el Ion Juanu
Şi-un voievod cu portu ca ţăranu . . .
Păcat că l'am uitat . . .
Tu ce zici puică? . . . Oare n'anviat?

Marta D. Radulescu

Rubrica veselă

II. POEZIE! O revistă de seamă şi pur literară are în frunte o „poezie". Numele autorului I. Th. Ilea nu interesează. Interesant e *girul numitei reviste*, care a împlinit de curând nouă ani de existenţă. Cititorii îşi amintesc de sigur — nu putem presupune că vreunul din cititorii noştri, n'a citit *„Tămâie şi Otravă"* — de un poet care cânta din flaute de . . . mătase şi 'şi sufla nasul în batiste de abanos.

Poetul modern al Vieţii Literare „îl face marţ" pe d. Camil Baltazăr. Auziţi:

„N'am boi plăvani, am boi de foc."

Am crezut în primul moment că e vorba de un plug cu aburi, dar versul următor ne arată că ne-am înşelat:

„în loc de bici am joardă
„întinsă până în America de Sud... (!!!)

Deci cam cât un meridian pământesc, dela un pol la altul! De ce tocmai până în America de Sud? Şi ce poate face cu o astfel de . . . joardă? Oare . . . ? Dar versul următor ne desch de şi alte perspective:

„cei care mă strigă de acolo îl aud"

Precum vedeţi lucrul se complică cu halucinaţii auditive. Omul nostru trebue să aibă cel puţin patruzeci de grade, căci urmează:

„Noroc
„bun
„fiecăruia îi spun.
„Frunzişul coastelor ce ard luminâ (sic!)
„ascunde o tărie ce nu se înclină, (?!)
„Un rost în lunile scrise în calendar;
„se ridică stea, . . . (aferim!)

Pentru Dumnezeu! E ceva mult mai grav. Ce legătură vezi, cu cea mai mare bunăvoinţă, în tot ce citarăm mai sus?

Dar să ascultăm mai departe bâlguiala maladivă din fruntea marii reviste literare.

„năvălesc hoarde 'n privire aplecată pe pământ,
„cu sine nimeni nimic nu ia, (de unde? N.R.)
„doar pulberea amintirii
„luată de vânt.
„Ciasul sorocirii bate din ce în ce mai rar."

Credem că cititorul, chiar când nu e psichiatru, nu ezită să pună diagnosticul: hoardele care năvălesc în privirile aplecate *pe* pământ, hoarde care „nimic nu ia decât pulberea amintirii luate de vânt" nu-i mai lasă îndoieli asupra naturei boalei. Demenţa cu disocierea ideilor apare desăvârşită şi indiscutabilă şi în versurile imediat următoare:

„Ciasul sorocit bate din ce în ce mai rar.
„Sunt eu în faţă,
„în Ardealul deşţelenit e viaţă,
„pe degete îl port (pe cine?)
„pe stâlpul visului atârnă un cap de mort (?!!)
„pe câmpie seamăn grâul tinelui
„apoi cu grapa trec să scurm ticăloşia,
„n'am slugi cui să plătesc simbria."

Am putea să ne oprim aici în ceeace priveşte pe Dl. Ilea însuşi.

Din acest punct de vedere cazul e clar. Dar pentru conducătorii revistei suntem obligaţi să mai adaogăm şi restul versurilor, căci altfel „cazul" Dlor ar părea mai puţin clar.

„*De mână plec cu mine* prin larba *oprită'n [arşiţa* de vară
„şi iau cutea străduinei s'ascuţi coasa cerului
„bordeiele din luncă le deschid
„să intre soare."

Să ne ocupăm puţin de directorii literari ai revistei, sau de redactorul responsabil? Pentru bietul Dl. Ilea nu e de mirare că, luându-se singur de mână se miră că iarba s'ar fi oprit în arşiţă, iarba având de altfel obiceiul să meargă. Dlui Ilea nu i se poate face nici o imputare pentru ce scrie. Din nefericire problema estetică, morală şi sanitară — nu ştiu de care mai poate fi vorba aici — rămâne deschisă pentru directorul sau redactorul responsabil al revistei.

Posta redacţiei.

1. Mulţumesc din toată inima tuturor prietenilor care mi-au trimis de pretutindeni şi pretutindeni mărturii de simpatie şi felicitări reconfortante.

2. Domnilor advocat IBRĂILEANU şi SPIRU CELI Galaţi.

Adânc mişcată le mulţumesc pentru felicitările transmise în numele Legionarilor din Covurlui. Dumnezeu să ajute neamul nostru şi pe conducătorii lui apărători.

Răspuns la concursul de prostii vesele pentru cititorii inteligenţi.

A. G. Aisic Blumenfeld şi G. Popa, meritând Raspunsurile cele mai spirituale:

1. Academia, căci literatura ajunsă acolo îngroapă pentru a nu fi exhumată decât la ani după moartea autorului.

1. C. Boţoşeanu
2. Gh. Potcoavă (ce nume îi-ai ales Domnule!)

2. Cari sunt cele mai involuntar umoristice răspunsuri pariamentare inedite?

Asigurările Miniştrilor. „Imi iau răspunderea!" C. B.

3. Care e opul cel mai subversiv care se predează la liceu şi la universitate?

Constituţia domnule, că te arestează dacă o citeşti la vreo întrunire publică.

C.

4. Care e adjectivul laudativ al cărui sens reprezintă un act de justiţie populară?

Lapidar Verbul este a lapida - a bate cu pietre. Bravo! Boţoşeanu.

5. Care e de Iniţia cuprinzătoare a romanului românesc?

SPAŇAC: G. Potcoavă.

De data asta ai fost lapidar Domnule Potcoavă numai vezi să nu dai de verb . . . cu romanurile. Şi sunt mulţi Domnule.

6. Care e legătura dintre munca gratuită şi pălăria înaltă?

Nici una nici alta nu ţin de cald. (Dar nu materialist mai eşti!)

Gh. Potcoavă.

Masculinul e parazitul femeninul i. Clac(ul) ben) Clacă (munca gratuită)

C. B.

Premiul I.
C. Boţoşeneanu.
O carte la alegere, cu autograf.

Premiul II.
Gh. Potcoavă.
Un abonament pe un an la „Revista Mea"
Dă-ţi adresa spiritual erou al romanului meu.

MARTA D. RĂDULESCU
Sunt studentă
(Schiţe din viaţa studenţească*)
Ediţia IV-a — Editura proprie

MARTA D. RĂDULESCU
Mărgele de măceş
(Povestiri dintr'o vacanţă) *)
Editura Scrisul Românesc. — Lei 60.

MARTA D. RĂDULESCU
CLASA VII-A
(Schiţe uşoare)
Ediţia III-a — Editura Cugetarea
Lei 50.

MARTA D. RĂDULESCU
Să ne logodim!
(Roman umoristic şi sentimental)
Editura Cartea Românească. — Lei 60.

MARTA D. RĂDULESCU
Cartea celor şapte basme
Editura Adevărul. Lei 60.

Citiţi
Revista Mea